

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(*Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

ΚΕΦ. ΙΗ'.

Ἡ Μύρτις ἵστατο μίαν ἡμέραν εἰς τι μικρὸν δωμάτιον τῆς οἰκίας, ὅπου προητοίμαζε τὰς ἀλοιφάς, τὰ ἀρώματα καὶ τὰ κοσμητικὰ τῆς κυρίας τῆς, καὶ ἔτριβεν ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς μίγμα ἀπὸ χονδρὸν ἄλευρον, μέλι καὶ γάλα, πρὸς κατασκευὴν εἶδους τινὸς σάπωνος. Ἄλλο τι ὅμως ἐσκέπτετο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον αἱ χεῖρές τῆς ἔκαμνον, διότι ἐφαίνετο μελαγχολικὴ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνεστέναζεν ἐλαφρῶς.

Αἶφνης τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἐσύρθη κατὰ μέρος καὶ εἰσῆλθεν ἡ Δρουσίλλη, ἡ τυφλὴ Ἑβραία κόρη, ψηλαφοῦσα πρὸ αὐτῆς.

— Ἐδῶ εἶσαι, Μύρτι; ἠρώτησε μὲ χαμηλὴν φωνήν. «Εἶσαι μόνη σου;» προσέθηκε.

— Ναί, ἡ Φουλβία ἐπῆγε σήμερον εἰς τὴν ἀγοράν, ἀπεκρίθη ἡ Μύρτις ἀναστενάζουσα.

Εἶχον παρέλθει ἑβδομάδες τινὲς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν εἶχεν ἰδεῖ τὸν Κλεομένην εἰς τὴν ἀγοράν καὶ δὲν τῆς εἶχεν ἐπιτρέψει ἡ κυρία τῆς ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἐξεέλθῃ, ἀλλ' ἔττελλε πάντοτε τὴν Φουλβίαν. οὕτως ὥστε ἡ Μύρτις οὔτε τὸν Κλεομένην εἶχεν ἐπαινίδει, οὔτε τὸν γέροντα Ναζωραῖον. Εἶχεν ὅμως στείλει διὰ μέσου τῆς Δρουσίλλης αἰτήσιν εἰς τὸν Διονύσιον τὸν ποιμένα τῆς ἐκκλησίας, παρακαλοῦσα νὰ γείνῃ δακτὴ ὡς ὁπαδὸς τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, διότι χάρις εἰς τὰς συχνὰς συνομιλίας τῆς μὲ τὴν κυρίαν Ἰουλίαν καθὼς καὶ μὲ τὴν Δρουσίλῃν, εἶχε κάμει πλέον τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν εἰδωλοατρείαν.

Ἡ ἀφίξις τῆς εὐγενοῦς κυρίας Ἰουλίας εἶχε μεγάλως ἐνισχύσει τὴν πίστιν τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας, διότι αὕτη τοὺς εἶχε φέρει εἰδήσεις κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν δέσμιον Παῦλον καὶ εἶχεν ἐνωθῇ ἐντελῶς μετ' αὐτῶν. Πολλὰκις δὲ εἶχεν ἀναφέρει τὴν Μύρτιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διηγούμενη μὲ πόσῃν ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν αὕτη ὑπέμενε τὸν αὐστηρὸν περιορισμὸν τῆς καὶ πόσον πιστῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐξεπλήρου τὰ καθήκοντά τῆς, ὥστε ἡ κυρία τῆς οὐδὲν ἄλλο παράπονον εἶχεν ἐναντίον τῆς εἰμὴ ὅτι ἠρνεῖτο ἀκόμη ἐπιμόνως νὰ προσκυνήσῃ τοὺς θεοὺς τῶν Ῥωμαίων. Οὕτω δὲ τὰ μέλη τῆς ἐκκλησίας ἡσθάνθησαν ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν μικρὰν ταύτην κόρην, ἥτις ἐφαίνετο ζητοῦσα τὴν ἐν Χριστῷ ἀλήθειαν, καὶ πολλοὶ ἀνεπέμποντο ὑπὲρ αὐτῆς δεήσεις, ἃν καὶ ἔχειν τὸ ἡγνὸν παντελῶς.

Ἡ Ἰουλία ἐφοβεῖτο, ὅπως καὶ ἡ Μύρτις αὕτη, ὅτι πράγματι ἡ Βαλερία ἐσκόπευε νὰ ἐπιβάλλῃ καμμίαν βαρεῖαν τιμωρίαν εἰς τὴν μικρὰν Ἑλληνόπαῖδα, διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἀποστασίαν τῆς. Διὰ τοῦτο ἡ Ἰουλία παρέτεινε τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονὴν τῆς, ἵνα μὴ ἐγκαταλίπῃ τὴν Μύρτιν μόνην, ἐλπίζουσα ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ κατεπραῖνετο ἡ δυσἀρέσκεια τῆς Βαλερίας.

Ἡ Κλαυδία, ἡ ἀδελφὴ τῆς Βαλερίας, εἶχεν ἐπανεέλθει εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἶχεν ἐπαναλάβει τὰ καθήκοντά τῆς ὡς Ἑστίας παρθένος. ἡ Ἰουλία δὲ ἔμεινε περιλυπὸς ὅτι ἡ φίλη τῆς δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς πλειότεραν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐδὲ εἶχε τολμήσει, νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν εἰδωλοατρείαν. Ἡ Κλαυδία τὴν εἶχε παρακαλέσει νὰ τῆς πωλήσῃ τὴν Δρουσίλῃν, διὰ νὰ ἔχῃ πίστην θεραπαινίδα εἰς τὸ πλευρόν τῆς, ἂν τυχόν τῆς ἐπανάρχετο ἡ νόσος. τοῦτο ὅμως ἠρνήθη νὰ πράξῃ ἡ Ἰουλία, διότι ἡ τυφλὴ Ἑβραία κόρη δὲν ἦτο μόνον πιστὴ ὑπηρέτρια ἀλλὰ καὶ ἀδελφὴ ἐν Χριστῷ, ὁπαδὸς τῆς αὐτῆς πίστεως, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀποξενωθῇ ἀπ' αὐτῆς ἐκθέτουσα οὕτως αὐτὴν εἰς παντοίους πειρασμοὺς καὶ αὐτὴν τὴν πίστιν τῆς νὰ χάσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἑστιάδων. Ἐκτὸς τούτου ἔβλεπεν ὅτι ἡ Δρουσίλλη ὠδήγει τὴν Μύρτιν βαθμηδὸν εἰς τὴν ἀλήθειαν, διὰ τῶν καθημερινῶν συνομιλιῶν τῆς. Ὅλοι οἱ οἰκεῖοι ἐγνώριζον ὅτι ἡ Μύρτις εἶχε παραιτηθεῖ τὴν λατρείαν τῶν θεῶν, καὶ οἱ σύνδουλοι τῆς τὴν μετεχειρίζοντο ὡς ἀπερριμμένην, τὴν ἐλοιδοροῦν ἀδιακόπως καὶ συγχρόνως ἐφόρτωναν τὴν «Ναζωραίαν» μὲ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα ἀπὸ τὰ ἰδικὰ τῶν καθήκοντα, τοῦθ' ὅπερ ἡ Βαλερία ἢ δὲν παρετῆρει, ἢ παρετῆρει μὲν ἀλλὰ δὲν ἐπενέβαινε.

Ἡ Βαλερία μάλιστα οὐδέποτε τῆς ὠμίλει, εἰμὴ νὰ τῆς δώσῃ διαταγὴν τινα ἢ νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ διὰ κάποιον ἀνύπαρκτον σφάλμα. τὸ δὲ δυστυχὲς κοράσιον πολλάκις ἐφαίνετο κατακουρασμένον καὶ ἀποτεθαρρημένον.

Διὰ τοῦτο μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐσυλλογίζετο πότε νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα νὰ τὴν ἐξαγοράσῃ ὁ Κλεομένης κατὰ τὴν ὑπόσχασίν του. ἡ ἐλπίς δὲ αὕτη καὶ ἡ πίστις τῆς εἰς τὸν νέον τῆς Θεὸν καὶ Σωτῆρα τὴν ὑπεστήριζον, ὥστε νὰ μὴ ἐνδῶσῃ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν εἰδωλοατρείαν.

Οὕτω λοιπὸν παρήρχοντο αἱ ἡμέραι καὶ προσῆγγιζεν ἤδη ἡ ἐορτὴ τῶν Κρονίων * τὴν ὅποιαν

* Σημ. Κρόνια — ἡ μεγάλη ἐτήσια ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ Κρόνου. Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ διηγημάτων μας εἶχε συνταχθεῖ καθ' ὅλα μὲ τὴν Ῥωμαικὴν ἐορτὴν Σατουρνάλια, ἥτις ἤρχιζε τὴν 17 Δεκεμβρίου καὶ διήρκει ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας. Τὰ καθ' αὐτὸ ὅμως Κρόνια τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ

πᾶς δούλος προσέμενε μὲ τὴν ἀνυπομονήσαν καὶ χαράν. Ἡ Μύρτις ἐνεθυμήθη πῶς ἑωρτάζετο εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον κατὰ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν. Ὅλα τὰ δωμάτια ἐστολίζοντο μὲ κλάδους πεύκων, εὐθυμία δὲ γενικὴ ἐπεκράτει οὐχὶ μόνον διὰ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς εὐγενεῖς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν εὐτελέστατον δούλον· ἦτο ἐποχὴ ἐπισκέψεων, χορῶν καὶ συμποσίων, καὶ ἐν γένει ἀποτινάξεως παντὸς περιορισμοῦ. Ὅθεν ἠλπίζεν ἡ Μύρτις ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς χαρᾶς καὶ ἐλευθερίας, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἐανθίππην, καὶ νὰ διέλθῃ ὀλίγας χαρμολούνας ὥρας μὲ αὐτὴν καὶ μὲ τὸν Κλεομένην.

Εἶχε πολλάκις ἐμπιστευθῇ τὴν ἐλπίδα ταύτην εἰς τὴν Δρουσίλλην καὶ ἡ τυφλὴ κόρη ἐχρησίμευεν ὡς διαγγελεύς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ἡ μικρὰ Ἑβραία εἶχε μεγάλην διάκρισιν καὶ ἀπέκρυπτε πολλὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ ἑνός, τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ἐλύπουν τὸν ἄλλον. Οὕτως ὁ μὲν Κλεομένης δὲν εἶχε μάθει πόσα ὑπέφερεν ἡ ἀδελφὴ του κατ' οἶκον, ἡ δὲ Μύρτις δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἡ τε Ἐανθίππη καὶ ὁ Κλεομένης εἶχον ἔλθει ἐπανειλημμένως νὰ τὴν ἐπισκεφθούν, ἀλλ' ὁ θυρωρὸς τοὺς εἶχεν ἀρνήσθαι τὴν εἴσοδον, κατὰ διαταγὴν τῆς κυρίας του.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ἡ Δρουσίλλη, μίαν ἡμέραν συναντήσασα τὸν Κλεομένην εἰς τὴν ἀγοράν· «τώρα πλησιάζουν τὰ Κρόνια καὶ θὰ διασκεδάσετε μαζύ. Καὶ ἡ κυρία μου λέγει ὅτι καλὰ θὰ κάμῃς σὺ καὶ ἡ Μύρτις νὰ ἐνωθῇτε μὲ τὴν ἐκκλησίαν τότε ὅπου θὰ ἔχητε καιρόν.»

— Ναί, καλὸν θὰ ἦναι, ἀπεκρίθη ὁ Κλεομένης καὶ εἶθε νὰ μὴ συμβῇ τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ. Ἦκουσες ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ σκοπεύει τὴν ἄνοιξιν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κόρινθον καὶ τὰς Ἀθήνας;

— Ναί, ἡ κυρία μου τὸ ἔλεγε προχθές, διότι σκοπεύει νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὴ εἰς Κόρινθον, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν πρὶν φθάσῃ ὁ Αὐτοκράτωρ, διότι τότε θὰ ἦναι τόσος κόσμος αὐτοῦ. Ἀλλὰ διατί τοσον ἐνδιαφέρεσαι;

— Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Αὐτοκράτορος θὰ μὲ δώσῃ τὰ μέσα νὰ ἐλευθερώσω τὴν Μύρτιν,» ἀπεκρίθη ὁ Κλεομένης καὶ ἐξήγησεν εἰς τὴν Δρουσίλλην ὅτι ἐσκόπευε νὰ μονομαχήσῃ εἰς τὸ ἀμφιθέατρον.

Ἀκολουθεῖ

τέρᾳ ἐποχῇ ἑωρτάζοντο τὴν 12ην τοῦ μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος (ὅστις περιελάμβανε τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ νῦν μηνὸς Αὐγούστου καὶ τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ Σεπτεμβρίου) ἦτο περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου.

Ο ΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ.

Εἰς μίαν κωμόπολιν τῆς Βασσαρίας ἔζη ἓνας εὐσεβὴς χωρικός γερμανικῆς καταγωγῆς, ὀνομαζόμενος Δόβρου.

Διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς του δὲν ἠδυνήθη νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοικίον του, ὁ δὲ οἰκοδεσπότης, ἂν καὶ ἦτο χειμῶν, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀποβάλῃ τῆς οἰκίας.

Ὁ πτωχὸς Δόβρου τὸν παρεκάλεσε γονυκλιτῶς τρίς νὰ τὸν εὐσπλαγχνισθῇ καὶ νὰ μὴ τὸν ῥίψῃ εἰς τοὺς δρόμους, ἀλλὰ ματαίως.

Τὴν μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ φύγῃ ἐκ τῆς οἰκίας, συνήθροισε τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὸν νζ' ψαλμόν, ἔψαλαν ὅλοι ὁμοῦ τὸν ὕμνον, ὅστις ἀρχεται μετὴν στροφήν

«Ἄν θλίψῃς ἔχῃς περισσὰς,
» Ἄν σὲ ταραττοῦν πόνοι,
» Κατάφευγε εἰς τὸν Θεόν,
» Αὐτὸς τὰς μαλακώνει.»

ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν τελευταίαν

» Εἶναι ἡ χεὶρ του δυνατὴ.
» Αὐτὴν νὰ ἐμποδίσῃ
» Τίς δύναται; τίς δύναται
» Αὐτὴν ν' ἀναχαιτίσῃ,
» Ὅταν τὰ ἀναγκαῖά μας
» Θέλει νὰ χορηγήσῃ;»

κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν. Ὅταν ἠνοιχθῇ. ὁ οἰκιακὸς κόραξ, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ τοῦ Δόβρου εἶχε συλλάβει, ὅταν ἦτο πουλάκι καὶ τὸν ἡμέρευσε, παρουσιάσθη κρατῶν εἰς τὸ ῥάμφος του ἓν δακτυλίδι μὲ πολύτιμον λίθον!

Ὁ Δόβρου ἐσυλλογίσθη κατ' ἀρχὰς νὰ πωλήσῃ τὸ δακτυλίδι καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοικίον, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὠριμώτερον ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἱεροκήρυκά του καὶ νὰ τῷ δείξῃ τὸ εὔρημα τοῦ κόρακος.

Ὁ ἱεροκήρυξ ἐξετάσας τὴν πέτραν τοῦ δακτυλιδίου εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐσκαλισμένον τὸ στέμμα τοῦ βασιλέως Στανισλάου, ὅθεν ἀμέσως ἔφερε τὸ δακτυλίδιον εἰς αὐτὸν καὶ τῷ διηγήθη τὴν ἱστορίαν.

Ὁ βασιλεὺς τόσον εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν διηγήσιν τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ὥστε ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ, τὸν ἐφιλοδώρησε δὲ τόσον γενναίως, ὥστε δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην κανενὸς πράγματος.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ μονάρχης τῷ ἔκτισε ἀναπαυτικὴν οἰκίαν καὶ τῷ ἐχάρισε καὶ μίαν ἀγε-